

Mírně nechápavě jsem se podívala na ni a pak na slečnu Judsonovou. „Můžu?“ Bylo to spíš jen drobné omluvné kvíknutí klopytající přes údiv.

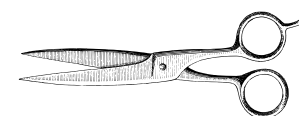
Slečna Judsonová nasadila nečitelný výraz. „Nebud' na obtíž a očekávám, že se okamžitě vrátíš do kupé, pokud by hrozilo nebezpečí.“ Odmlčela se, zahleděla se paní Bloomové do očí a zopakovala: „Okamžitě.“

„Ano, slečno!“ Sebrala jsem ze židle zápisník a snažila se vypadat jako profesionál, tedy jak to jen šlo na dvanáctiletou dívku, která je ve vlaku a kterou oblékla její prateta. Za okamžik jsem už pelášila paní Bloomové v patách. Slečna Judsonová se spokojeně dívala, jak mizíme, a mně se podařilo potlačit tichý ďábelský smích, jenž se pokoušel vydrat ven.

I kdyby se teta Helena snažila sebevíc, lepší prázdniny by vybrat nemohla.

4

ZANEDBÁNÍ POVINNOSTI

Úspěch každého podniku závisí na kvalitě, tréninku a odhodlání jeho zaměstnanců. Poskytování výletních služeb není výjimkou.

H. M. Hardcastleová, *Praktický cestovní průvodce*

Spěchala jsem za paní Bloomovou jídelním vozem a pevně svírala zápisník a tužku. Asistovala jsem při opravdovém vyšetřování loupeže šperků! Nemohla jsem uvěřit, že mě potkalo takové štěstí.

Porucha dynama se týkala pouze salonního kupé, protože jinde světla svítila. Obsluha už uklidila po večeři a vůz byl prázdný. Šinuli jsme se nocí a vlak duněl ve stejném rytmu jako srdce v mé hrudi. Paní Bloomová udržovala tempo a nasávala vzduch.

„Páchne to tu, jako kdyby někdo spálil večeři,“ prohlásila.

Rozladilo mě, že jsem si toho nevšimla dřív. Od paní Bloomové jsem se mohla hodně naučit, hlavně co mám hledat a co mám... cítit. Berou pojišťovací vyšetřovatelé nováčky do učení?

„Takže, slečno Hardcastleová, jaký bude náš další krok?“

Zatajil se mi dech. Ona se ptá na můj názor? Nebo si ze mě tropí žerty? Každopádně jsem znala odpověď. „Vyslechneme svědky.“

„Přesně tak. Dámský salon už máme pokrytý. Nyní půjdeme zkontrolovat pány. Další zastávka, kuřácký vůz.“

Zarazila jsem se. Za dalšími dveřmi se nacházela cizí a záhadná země plná kouře z doutníků, vůně kůže a mužů bez bot. Doma jsem vídala otce jen v košili a bez saka. Dokonce jsem byla i v jeho klubu (ale pouze *jednou*, v krizové situaci), jenže navštívit uprostřed noci železniční vagon plný neznámých mužů? Kousala jsem se do rtu a přála si, aby tu byla slečna Judsonová, kterou by snad nevyděsilo možné ohrožení slušného vychování.

Ale mou společnost také nic neděsilo. Usoudila jsem, že paní Bloomová je nezkrotná žena, a začínala jsem si uvědomovat, jak cenná vlastnost to je, tedy v případě dospělých. Odvážila jsem se položit jí osobní otázku. „Co si o práci vyšetřovatele myslí váš manžel?“ Nebyla oblečená jako vdova, a tak jsem předpokládala, že nějaký pan Bloom existuje. Třeba i on pracuje jako pojišťovací vyšetřovatel!

Položila ruku na kliku a pousmála se. „No, abych řekla pravdu, poslední dobou jsem se ho neptala.“ Zase ten podivný tón hlasu. Otočila se ke mně a odpověděla na otázku, kterou jsem nedokázala zformulovat. „Jednoho dne jsem se rozhodla, že nedovolím, aby Bertram rozhodoval za mě. A jsme tady.“

Netušila jsem, co tím vším má na mysli, ale už jsem se nemohla dál vyptávat. Rázně otevřela dveře vedoucí na nástupní plošinu a já na okamžik ucítila kouřově štiplavou říjnovou noc. Prošly jsme do uličky, v níž stál před kuřáckým vozem vysoký statný strážný. Poznala jsem v něm muže, který se v Uptonu hádal se

strojvedoucím. Připomínal mi stafordšírského bulteriéra. Přes hrud měl překřížené paže široké jako dřevěné trámy a vzdorovitě zatínal čelist. V horní kapse uniformy se mu rýsovalo cosi malého obdélníkového tvaru.

„Dál dámy nesmějí,“ zavrčel.

„To je v pořádku,“ řekla paní Bloomová mile. „My tady máme práci. Žádné dámy tu nejsou.“

„Viděl jste někoho procházet uličkou?“ zeptala jsem se zvědavě. „Někoho neobvyklého? Tedy kromě nás,“ dodala jsem. Strážce přimhouřil oči.

„Já stojím na svém místě,“ zavrčel. „A hledím si svého.“

Držela jsem jazyk za zuby. Povinností strážného ve vlaku *bylo* všimat si všeho neobvyklého, například chlápka běžícího uličkami s velkým diadémem, ale tenhle zjevně považoval za svou jedinou práci zabránit paní Bloomové a mně v překročení hranic stanovených pro dámy vyššího společenského postavení.

Paní Bloomová listovala v sešitě a zároveň nespouštěla oči ze strážcovy mohutné hrudi, nebo spíš z mosazné cedulky se jménem. „Takže, co tu máme... Vy jste Bartholomew Coogan, je to tak?“

„Bart, jo.“

Paní Bloomová udělala tiché *tss*. „Pane Coogane, vidím, že za tento kvartál máte tři záznamy týkající se neukázněného chování. Dvakrát za pití ve službě a jednou, proboha, za rvačku s jiným strážným?“

„Nebyl to strážný.“ Pan Coogan se zatvářil pohrdavě. „Jen recepční v Porthmouthu. A nebyla to *rvačka*.“ To slovo řekl hodně důrazně. „Běžná přátelská neshoda mezi chlapy.“

„To ráda slyším.“ Paní Bloomová se na něj zadívala. „Budete tak hodný a řeknete mi, v čem jste se neshodli?“

„Už si nevzpomínám.“